

Finland:

Via Vladimir, vores kontaktperson i St. Petersburg, har vi bestilt tid til udklaring kl. 09:00. Vi håber, der ikke lige kommer et krydstogtskib med mange hundrede turister, som de så vil prioritere før os.

Vejrudsigten for det kommende døgn lyder på svag til jævn vind fra SV drejende S og overvejende pænt og solrigt vejr. Så det kan ikke blive meget bedre. Foran tværs og halvvind i 4-8m/s skulle give os omkring 6-7 knops fart.

Vi er oppe kl. 06:00 for at gøre klar til afgang. Det er pænt vejr, men det blæser en del mere end forudsagt i udsigten. 8-10m/s og fra en lidt mere vestlig retning end den skulle. Det er skidt for os, men vi håber den i løbet af formiddagen vil rette ind efter vejrudsigten.

Da båden er gjort sejklar letter vi og forlader St. Petersburg Central River Yacht Club for motor. Det har bestemt været et fantastisk spændende besøg. Vi har ca. 10 sømil over lagunen ned til pas og told kontrollen. Når vi kommer helt ud i lagunen, står der en meget krap sø på vel en lille meters højde. Der er meget kort afstand mellem bølgerne, så Juni stikker stævnen durk gennem de fleste af dem. Jeg begynder at få lidt bange anelser om det kommende døgnstrabadser.

Heldigvis er det mandag og Peterhof (sommerpaladset) er lukket, så der er ikke så mange hydrofoil både, der ligger og jager frem og tilbage over lagunen.

Vi har vind og sø lige i snotten, så selv om vi har en relativt stærk strøm med os, går det kun langsomt fremad. Det betyder at vi kommer 20 minutter for sent til pas kontrollen. Vladimir står og venter på os sammen med en tolder.

Denne gang bliver vi guidet til en kaj for småbåde, så vi ikke skal kravle op af den flere meter høje kajkant, vi lå ved da vi ankom.

Efter vi har fortøjet, går jeg med Vladimir op til pas og told kontrol. At komme ud er en næsten lige så omstændelig omgang, som da vi skulle ind. Denne gang kan de ikke forstå, at vi kun er to personer, der skal ud, når vi var 4, da vi kom ind. Hvor er de to andre? Det er godt med en person som Vladimir i den slags

situationer. Det lykkedes ham, at forklare den rette sammenhæng og selvom de ikke så ud som om de helt troede på os, fik vi de nødvendige stempler i passene. Efter ca. 1½ time kan vi gå tilbage til båden med papirerne i orden. Vi aftaler med Vladimir, at vi kan vende tilbage til St. Petersburg hvis der tilstøder os problemer undervejs. Vi er dog klar over, at det vil give problemer med myndighederne. Så vi tager afsked med Vladimir og omkring kl. 11:30 starter vi maskinen og stævner ud på den lange tur til Finland. (ca. 115 sømil)

Hvis vi troede, vi nu havde haft dagens ration af besværligheder, så skulle vi da så sandelig nok komme på andre tanker.

Vinden er aftaget lidt nu, til omkring 6-8m/s, men stadig fra en mere vestlig retning end i udsigten. Vi skal først omkring 5-6sømil syd over til hoved sejlrenden og så mod NW ca. 12 sømil til Kronshtat. Herfra skal vi ca. ret vest omkring 35 sømil før vi kan falde lidt NW over igen. Vi vil gå for motor ned til sejlrenden og så sætte sejl der. Så håber vi at vinden drejer mere mod S inden vi skal uden for Kronshtats beskyttende moler.

Vi er kun lige kommet ud i den syd gående rute da motoren begynder at lyde mærkeligt. Den lyder nærmest ligesom da vi fik noget i skruen i Ventspils. Så jeg tænker, satans også! vi har fået et eller andet i skruen, men vandet er for plumret til at man kan dykke ned her og få det ud. Så melder spørgsmålet sig. Skal vi vende om eller skal vi sætte sejl. Vi vælger det sidste. Vi ved godt det vil give problemer ikke at have motoren til rådighed, men vi ved også, at det vil det også hvis vi vender om.

Vi hiver sejlene op og krydser ned over lagunen til hoved sejlrenden. Søen er stadig noget krappt møg, så det står ind over dækket med sprøjt hver gang Juni banker stævnen ned i en sø.

Nede i renden kan vi kun akkurat holde Kronshtat på et enkelt kryds ben. Da vi passere Kronshtat melder vi os, til traffic control, over VHF og de ønsker os en god tur.

Uden for Kronshtats moler er vinden til at begynde med lidt svagere og solen skinner fra en skyfri himmel, men der står en gammel dønning på omkring 1½m fra de foregående dages heftige blæsevejr. Da strøm og dønning går imod hinanden bliver bølgerne meget stejle, så Juni stikker igen stævnen durk gennem en stor del af bølgerne. Vi kommer ligesom ikke rigtigt nogen vegne og vi har ikke en motor til rådighed. Vi må bare berede os på at det kommer til at tage rigtig lang tid at komme til Finland.

Hen på eftermiddagen lægger vinden sig, men de sidste rester drejer mere mod vest så vi ikke kan holde kursen, men må krydse ud og ind mellem alle skibene, der ligger på reden og venter. Mod syd kan vi se hvordan torden bygerne i løbet af dagen bygger sig op.

På et tidspunkt er det praktisk taget helt vindstille og jeg begynder at gøre klar til at tage et dyk ned til propellen. På med våddragten osv. Så kommer torden bygerne pludseligt farende ud over bugten. Der er tydelige tegn på en del vind og regn i dem. Begge dele holder også stik.

Vi reber storen og ruller lidt ind på kryds fokken så går det lige an. Det blæser omkring 15-18m/s i den første halve time. Så flover vinden til omkring 10m/s. Retningen er stadig noget lort, lige imod. I perioder er sigtbarheden på under 100 m. Vi kan ikke gøre meget andet end at holde på

og så håbe at vejret på et tidspunkt endeligt begynder at opføre sig som metrologerne har sagt.

Søen rejser sig igen over de næste par timer. Sø og strøm er stadig ret imod hinanden så resultatet er en frygtelig krap og stejl sø, som Juni har meget svært ved at gå ordentligt i. Hun stikker konstant næsen lige gennem bølgerne så vandet tonser ind over dækket og sprøjter ned i hovedet på mig i cockpittet. Våddragten er en god ting, men efterhånden kniber det med at holde varmen i den. Pia må til rors, så jeg kan få varmt og tørt tøj på til natten. Nu kommer vi i det mindste frem af selv om det er på bide vind. Nede i kahytten får jeg skiftet tøj og inden jeg skal til rors igen kigger jeg lige om vi har fået vand ind, lige som da vi sidst havde dårligt vejr, nede i Gdansk bugten. Og fanden tage det, det har vi. Det fosser ind. Ohhhh! Nej. Jeg tømmer vandet ud og så skifter vi plads så Pia igen overtager navigationen, der nu er suppleret med at tømme vand ud, mens jeg står til rors. Foran os har vi stadig en hel aften og nat med lorte vejr og lorte sø i en utæt båd.

Over de næste par timer, er det ligesom det bliver værre og værre. Vandet kommer hurtigere og hurtigere ind. Pia kan ikke rigtigt følge med. Hun tømmer omkring 3 (10 liters spande) / 10 minutter. De skal fyldes, bæres hen til cockpittet og endelig tømmes ud i cockpittet. Det er hårdt arbejde i søgang og mens båden krænger en del.

Vi bliver enige om, at det ville være rart at gå i læ ved det russiske Seeskær. Det er i midler tid militært område og således aldeles forbudt. Vi prøver at kalde de russiske myndigheder på VHF'en. Først prøver vi trafik kontrollen ude på Sommerskær. Der er ingen der svare. Så prøver vi trafik kontrollen på Kronshtat. Der er ingen der svare. Endelig prøver vi at kontakte Seeskær på kanal 16 og sige at vi har en lækage. Der er ingen der svare.

Hvad fanden laver de! Jeg begynder at blive lidt bekymret for om vi kan holde til det her hele natten igennem. Vi er kun godt halvvejs.

Vi giver os til at lave nogle eksperimenter for at se om noget kan nedbringe mængden af vand, der kommer ind. Vi bjærger fokken. Det hjælper, men til gengæld reduceres farten betydeligt. Sejlføringen bliver til et kompromis mellem fart og mængden af vand. Men det er stadig et stort problem. Vi falder lidt af for vinden og det hjælper også lidt. Det, der bekymre mig er, om vandet kommer ind fra et andet sted end ankerboksen. Hvis det gør, er det så noget, der kan blive værre og værre?

Som jeg kan se det, kan vi enten holde på med hårdt arbejde natten igennem eller vende om og få vind og sø med os ind til St. Petersburg. Det sidste vil Pia ikke høre tale om.

Oppe fra ankerboksen kan jeg høre, at gasflaskerne har revet sig løse, og nu ligger og banker mod skrog siden. Jeg er nød til at gå på dæk og få dem fjernet. Med sikkerhedsliner kravler jeg ud på fordækket, mens Juni stadig dykker hele stævnen ned gennem bølgerne. Det er en vældig kraft, der er i alt det vand. Når det slår ind og rammer mig, kan jeg næsten ikke holde mig fast.

Jeg åbner lugerne til boksen og ser, at den er fuldstændigt fyldt med vand. Jeg afmonterer gassen og bære flaskerne ned i cockpittet. Så tager jeg pøsen og kæmper mig vej ud på fordækket igen for at prøve at tømme

ankerboksen. Det lykkes. Det er lidt som om Juni nu løfter sig bedre ud af bølgerne.

Vi flytter to 25 liters vand dunke, som vi har haft i reserve, fra deres plads helt ude i stævnen, til agterkahytten. Det er 50kg, der flytter fra for til agter. Det hjælper mærkbart på hvor villig hun er til at løfte stævnen.

Alle disse tiltag bringer vandindtaget ned med 1/3del. Nu kan vi følge med. Ud på aftenen rummer vinden en smule så vi nu kan holde kursen og endda med lidt slæk på skøderne. Alt i alt bliver fornemmelsen i maven, inden mørket rigtigt falder på, en del bedre. Torden skyerne med deres regnvejr opløses stille og roligt så fuldmånen kan lyse for os.

Omkring ved et tiden runder vi det sidste russiske skær. En lille ø med et fyr, som de ikke havde tændt. Herfra kan vi endelig falde ind mod den finske skærgård. Det giver god fart, ca. 7 knob for rebet storsejl. Nu hvor vi er faldet mere af for søen tager vi næsten ingen vand ind. Det føles godt.

I takt med, at nattens mørke afløses af morgenlyset, kommer vi tættere på Finland og mere og mere i sølæ af skærgården. Ved 5 tiden er det blevet så lyst at vi kan se sømærkerne, hvor vi skal anduvede.

Pia kalder de finske indklarings myndigheder på VHF, og spørger om hvor vi skal gå ind. De er ikke ret klare i mælet, men vi forstår dem således, at de kommer derhen hvor vi havde tænkt os at lægge ind. Det lyder jo meget godt, men vi er lidt skæptiske.

Da vi sejler ind i den planlagte vig ligner det absolut ikke nogen toldstation.

Jeg mener, at have læst, at den findes på øen Santio. Der er bare det ved det, at det ser ud som om Santio ligger på den russiske side af grænsen. Når vi får kigget ordentligt efter, viser det sig, at der er angivet en demilitariseret grænse på den finske side, i kortet. Santio befinder sig i den demilitariserede zone. Så sejler vi derhen. Lægges til ved broen og så er det bare i køjerne

med det samme. Vi gider ikke vente på tolderne. Vi er begge fuldstændig udkørte og går i koma med det samme.

Jeg bliver vækket af en desperat udseende kvinde, der i nogen grad ligner min kone. Jeg prøver at forstå hvad hun siger, men er for træt til rigtigt at fatte hvad der foregår. Det er noget med tolderne får jeg fat i. Efterhånden går det op for mig hvor jeg er og at der var noget med, at vi ikke gad vente på tolderne. Jeg har kun sovet i 2 timer. Gad vide hvordan det er lykkedes dem at få vækket Pia. Nå men problemet viser sig at være noget med, om hvor vi har været siden vi udklarerede af Finland for 10 dage siden.

Tolderne forstår ligesom ikke rigtigt, at vi siger, vi har været i St.

Petersburg. Vi har jo ikke nogle stempler i passene fra Rusland. Begge de to toldere begynder nu at se ganske bistre ud i ansigterne. De slår op på første side efter vores ud stempel fra Finland og viser mig en tom side, så kan jeg vel se at der mangler et stempel. Så må jeg forklare de to pas og told kontroløre, at russerne har sat deres stempel på visaet, for at markere at det var udløbet. Febrilsk slår de op på visa siden og finder heldigvis også stemplet. De bliver lidt forlegne og takker hurtigt af. Og endelig kan vi komme til køjs igen.

Det er godt hen på eftermiddagen da vi endelig får øjne igen. Vi er helt mørbankede og ømme i kroppen af det hårde slid og jeg har tilmed fået ondt i halsen. Det er fint vejr med højt klart solskinsvejr, men det blæser stadigvæk en hel del. Vi må egentligt ikke ligge her mere end et døgn, men vi kan ikke rigtigt flytte os før vinden aftager.

Jeg dykker ned for at fjerne det der sidder i propellen, så vi er klar hvad det angår. På med våddragten, der er lidt for stor, så der er ganske meget af det kolde vand, der lige skal varmes op før den virker rigtigt. Så ned i baljen.

Her nede kan jeg desværre se, at der ikke sidder noget som helst i propelleren. Det kan kun betyde, at der er noget galt med motor eller gear. Det er sædvanligvis dyrt, men hvad være er, er at med en så gammel motor kan vi ikke regne med, at vi kan få reserve dele til den.

Toldstationen, er ikke fuldtids bemannet så hver gang, der kommer en båd ind kommer tolderne i en speedbåd og ordner papirerne og så sejler de igen. Således kommer de ganske mange gange i løbet af dagen. Det er eftermiddags holdet, der kommer nu så jeg går over og spørger lidt til hvor jeg kan finde et Volvo Penta værksted. En ung tolder er meget venlig og tilbyder at komme ombord og kigge på problemet. Jeg demonstrere hvordan det er, som om ikke alt kraften fra motoren overføres til propellen og hvordan den, når den får en vis mængde gas, bare spinder op i omdrejninger og overhovedet ikke leverer noget til propellen.

Tolderen kender et værksted inde i Kotka og ringer dertil og forklare dem hvad problemet er. Vi kan bare komme derind, så skal de nok kigge på det, lover de.

Næste dag skal det stadig blæse hårdt fra vest, så vi må blive her på stationen et døgn mere før vinden er gunstig for os ind til Kotka. Vi slapper af og prøver at komme til kræfter. Dasker lidt rundt på øen, som er ganske smuk. Solen skinner, men det er ikke rigtigt varmt.

Vi står tideligt op og konstaterer at vinden er i nord og ganske svag. Vi letter før morgenmaden med kurs mod Kotka, der er en lidt større finsk by, vel ca. som Korsør og omtrent lige så kedelig.

Efter vi har lagt til, kommer havnemesteren ombord og fortæller, at byen netop er ved at gøre klar til den årlige drikke festival. Nå da! Så er vi kommet til Finland, tænker jeg. En drikke festival. Ikke en øl festival eller en vin festival, musik festival eller noget andet kultiveret skalkeskjul, nej bare en drikke festival og så skal de vel også kaste med knive.

I morgen skal vi skynde os over til værftet før de har drukket sig fulde, siger havnemesteren, for alle i byen bliver fulde både fredag, lørdag og søndag.

Vi får virkelig bekræftet alle vores værste fordomme, om finner.

Næste morgen er det tidligt op og af sted. Der er nul vind så motoren må arbejde det lidt den kan. Vi går omkring 2½ knob uden at den spinder op.

Henne på værftet møder vi Kari Kekkonen, der er chef. Han kontakter Volvo og får at vide, at det sikkert er fordi, der er kommet forkert olie i gearet. Jeg ved, at det ikke er tilfældet, men går alligevel med til at de skifter olien. Det kan kun ske på land, så Juni må hives en tur på land.

Mens de skifter olien får jeg lejlighed til at få vasket hendes vandlinie, der ser forfærdelig beskidt ud efter alt det lorte vand inde i St. Petersburg.

Tilbage i baljen, tester vi hende på en lille rundtur i havnen. Det har ikke hjulpet en skid. Jeg må bare betale uden at have fået noget for pengene.

Kari tilbyder at ringe rundt for at drive den reservedel, han mener skal bruges, op. Vi skal regne med en pris på op mod 10-15 tusinde kroner.

Pia og jeg bliver hurtigt enige om, at prøve at nå hjem med den smule motor kraft vi har, frem for at betale så meget.

Vi vil hellere ud i skærgården end være til drikkefestival. Så vi damper ud af Kotka og over til et lille paradis, der hedder Majasaari. Det er et lille ”ringrev”, der inddæmmer en lille sø. Her er fint varmt (ca. 20 grader) badevand og solen skinner fra en skyfri himmel. Herligt, herligt.

De næste par uger går med at sejle rundt her i paradis. Bare fra den ene vidunderlige skærgårds ø til den næste på vej til Helsingfors. Blive der en dag eller to og så videre til det næste sted.

På øerne går vi ture, eller faktisk springer vi mere, eftersom man ofte må hoppe fra sten til sten. Når vi syntes vi har fået dagens motion så tager vi lige en badetur og en middagslur. Om aftenen får vi en god middag og et enkelt (mjaah måske lidt mere) glas rødvin til. Kort sagt vi lever livet sådan som det burde være altid.

I denne del af skærgården er der bestemt ikke trængsel. De fleste dage, ser vi måske 3-4 andre både i løbet af dagen, selv om vi er midt i højsæsonen. Men her er ikke så mange liggepladser, som vi en vant til fra Sverige. Der er mange bebyggelser og der hvor der ikke er, er skærgården lidt tynd og yder derfor ikke så meget læ. Som følge heraf har finnerne lavet ganske mange meget fine ”uthamnar” på de alder bedste pladser. Her er der typisk lidt bro og nogle fortøjnings bøjer. Det er super fint. Som regel er der også en bål plads og et ude-køkken. Det er super fine forhold.

Det med bål pladsen er vigtigt for finnerne. Det første de gør når de har fortøjet, er at tænde et bål. Det er lige så typisk som det med, at de drikker og kaster med knive.

En dag, har vi forgæves forsøgt at gå til land et par steder. Vi begynder at blive lidt trætte. Så kommer vi forbi noget der ligner en uthamn. Vi ved godt at det er en privat klubhavn, men vi lader som om at vi ikke ved noget og lægger til der.

Inde på broen står der en stor mand og ser ud som om han gerne vil sige noget, men ikke kan finde de rigtige ord. Skal han nu tale engelsk eller svensk til en dansk båd. Jeg beslutter mig for at hjælpe ham af med problemet og spørger, på engelsk, om det er en offentlig uthamn. Nej det er det ikke, svare han forventeligt. Jeg ser lidt træt på ham og forklare at vi nu har prøvet flere steder og ikke kunne komme til land nogen af dem, om han

kan hjælpe os med, at vise hvor der er nogle gode steder. Det vil han selvfølgelig veldigt gerne.

Det er et ganske pragtfuldt sted og ved et bord oppe på kajen sidder et par andre sejlere, der hører til klubben, og får sig en eftermiddags bajer i skyggen af en parasol. De kalder os over og vil gerne hjælpe med at vise os gode naturhavne.

Den store mand viser sig at være formanden for klubben og han invitere os til at blive her ved deres klubhavn i nat og så kan vi jo også prøve deres sauna. Det var nogenlunde det jeg havde håbet han ville sige.

Vi får hurtigt gjort Juni nat klar. Det er først pigernes tur til at gå i sauna. Sådan er det alle veje og skyldes at disse sarte kræ ikke tåler lige så meget varme som mænd. De har derfor deres tur før saunaen er blevet rigtigt varm. Det er ikke helt som med den russiske banja, at man skal rises og alt det der. Her er det bare varmt som en i helvede og så hælder de vand på stenene så det damper op og man nærmest koger. Lige før man når kogepunktet går man ud og ned til vandet og hopper i. Vandet er ikke over 18 grader her, så det er noget af en afkøling.

Så kommer man til det vigtige. Foran saunaen er der en fin overdækket terrasse, hvor man indsvøbt i sit håndklæde sidder og får en håndbajer og sludre om alt muligt. Så hele baduljen forfra igen.

Det bliver lidt anstrengende for finnerne at samtale på engelsk, så jeg beslutter mig for at trække mig tilbage inden tredje runde.

Tilbage ombord, begynder vi at forberede aftensmaden. Så kommer formanden og invitere os med til aftenens flagbrænding. Jeg forstår ikke helt hvad han mener med flagbrænding, men siger alligevel, ja tak, til invitationen.

Det er om et kvarter oppe i grill huset, og vi skal nok få en forklaring på det når vi kommer. Det tager kun et kvarter, siger han.

I grill-huset, ja, her i Finland bygger man ikke ét stort hus, der indeholder alle de funktioner man ønsker, nej, man bygger et mindre hus til hver funktion. Således er der her, et hus med sauna beliggende tæt ved vandet og et grill hus i den modsatte ende af kajen med smuk udsigt over bugten, desuden et toilet hus gemt af vejen inde i noget skov og endelig selve klubhuset på toppen af en 30 meter høj klippe med en fantastisk udsigt over hele skærgården. Alle husene er forbundet med broer og stier og det hele er veldigt hyggeligt.

Vi gør de sidste forberedelser på aftensmaden så det lige er klar til efter flagbrændingen, der jo kun skulle vare et kvarter, så går vi op i grill huset. Det er et ganske stort hus hvor man kan sidde indenfor i tørvejr og grille. Egentlig ganske smart, eftersom det jo ikke altid er fint tørt og varmt sommer vejr her i Finland. Det forlænger sæsonen.

Der bliver sat en lang række plast kopper op på bordet. Et for hver af de fremmødte. Der bliver hældt et stort skvæt Cognac i hver kop. Så bliver der tændt op i pejsen (det der med finner og bål). Så fortæller klubbens flagregl specialist, sådan en har alle klubber, om flagbrændingen.

I Finland må man ikke bare smide flaget ud når det er falmet eller revet i stykker. Det står udtrykkeligt i loven, at flaget enten skal begraves eller brændes. Det gælder alle finske flag og vimpler. Derfor aftenens afbrænding.

Det store skvæt Cognac giver mening når man ser bunken af flag, for der skal naturligvis siges et par ord og drikkes en slurk Cognac til hver flag inden det kastes i flammerne.

Bagefter er der Champagne og fri snak. Det bliver en mægtig hyggelig aften hvor vi får snakket med mange finner om Finland og skærgårds sejlads.

Omkring midnat kommer vi tilbage ombord og skal have aftensmad. Det der med et kvarter holdt ikke ret godt.

På vejrudsigten kan vi se, at der er et markant omslag i vejret på vej. Vi beslutter os for at gå til Helsingfors og ligge der, mens uvejret raser, så kan vi samtidig prøve, at få fat i et par flasker gas, som vi ellers snart vil udgå for. Desuden kan vi få stor provianteret. Vi er udgået for næsten alt.

Vi har fået havnen på Suomenlina (Sveaborg) anbefalet af mange finner, så vi går dertil. Sveaborg ligger på en ø en sømil syd for Helsingfors og huser en gammel fæstning til beskyttelse af byen.

Havnen er klart den billigste og hyggeligste i Helsingfors området. Man ligger midt inde i den gamle fæstning. Her er alle moderne faciliteter og en hyggelig internet café. Den giver også god læ for den stormende kuling der raser over os de næste par dage.

Den første dag går med at få vasket os selv og vores tøj. Begge dele er særdeles tiltrængt efter et par uger i skærgården. Vi når også en tur rundt på fæstningen, der er ganske velbevaret og af UNESCO udpeget som et særligt bevaringsværdigt bygværk.

Til vores overraskelse, er det ikke bare et fortidsminde, der ligger fredet hen, så man ikke kan bruge det til noget. Sådan ville det nok være hvis det havde ligget i Danmark. Der bor faktisk ca. 700 mennesker i en del af de gamle bygninger og der er en del små værkstæder, museer, café'er og restauranter samt et fængsel, der alle benytter de gamle bygninger. Det skaber hverdags liv og atmosfære. Ferie sæsonen er slut nu så der er ikke overrendt af turister, men man kan slentre roligt rundt og kigge på tingene.

Om natten blæser det helt vildt så jeg er glad for, at jeg i tide har sat de store fortøjninger på. Der er en del af de andre både, der må ud i lorte vejret midt om natten og sætte kraftigere fortøjninger.

Der ligger to hjemmehørende S30'er her. Vi får lige hilst kortvarrigt på den ene.

Sveaborg ligger som sagt på en ø (faktisk er det 4) lidt syd for Helsingfors, men der er fin færgeforbindelse ind til byens centrum hver 20 min. Det tager 15 min at sejle så det er ikke noget problem. Vi giver 15 eur for at ligge her mens det koster 40 eur at ligge inde i byen. Færgen koster ikke alverden.

Helsingfors' mest interessante attraktion er Tempel kirken, der ligger flot på toppen af Tempel bjerget, midt i byen. Vi har hørt om den fra dengang mine forældre var her. Siden har jeg gerne villet se den.

Vi går hele vejen gennem byen og op på bjerget. Og lad det være sagt med det samme, vi blev ikke skuffet.

En stor del af kirken er sprængt ned i Tempel bjergets granit som et stort cirkulært hul og taget er udført som en lidt flad glaskuppel der dækker hullet. Set udefra ligner den bare en kedelig puritansk bygning. Men inde i kirke rummet, bliver man ramt af rummets fantastiske akustik og arkitektoniske skønhed. Der er en utrolig balance i rummet og et nærmest andægtigt lys, så man med det samme føler sig godt tilpas i rummet.

Der står et stort sort flygel midt i rummet og en ung pianist sieder og spiller et eller andet klassisk, det lyder virkelig godt. Alle tonerne har samme styrke uanset hvor i rummet man befinder sig. De er ikke dæmpet af, ej heller skingre, men utroligt rene så det nærmest kildre i øregangene.

Jeg bliver hurtigt klar over, at jeg aldrig nogen sinde tidligere, har befundet mig i et så fantastisk rum. Alle arkitekt studerende burde, som en obligatorisk del af studiet, besøge dette rum.

Pludselig kommer der en masse fint klædte mennesker ind. De går op ved alteret og stiller sig op i to rækker. Det er bare lige hvad der manglede. Et kor. Jeg har altid holdt meget af korsang og så lige her, i dette rum, hvor heldig kan man være.

De synger så smukt, så alle hårene på ryggen rejser sig. Det er et rigtigt professionelt kor, der har fået lov til at øve her i kirken. Det er sådan med korsang, at nok nyder jeg det, men man kommer også til et punkt hvor man ligesom får nok. Så efter en lille time rejser vi os og forlader dette utrolige rum.

Vi er også en tur forbi torvehallen. I sig selv er det en hyggelig gammel bygning der lidt ligner hovedbanegården i mini format. Her er mange små boder, der sælger alt muligt inden for fødevarer. Det være sig fersk fisk, ost,

grønt og kød. Man kan også købe finske specialiteter her, som bjørne kød, røget ren kød og elg kød. Vi skal naturligvis prøve lidt af det hele. Det er rasende dyrt så det bliver kun til små smagsprøver.

På tankstationen ved den store lystbåde havn, spørger vi om de har gas flasker af samme type som dem vi bruger (blå 3kg). Det har de ikke, men en kunde der står i forretningen, siger han ved hvor vi kan købe det. Han viser os stedet på et kort, det er kun en lille kilometer væk.

Vi går hen til den pågældende forretning og det viser sig heldigvis, at de har samme type. Vi køber to nye flasker for 40eur/stk. Dyrt ja, men vi skal jo have det, så vi kan lave mad.

Vi prøver at finde Helcom's kontor i Helsingfors. I Kaliningrad mødte vi danske Anne Christina, der er Helcom's chef her i Helsingfors. Hun inviterede os til at besøge dem når vi kom til Helsingfors. Det lykkedes os desværre aldrig at finde den rigtige adresse.

Vi for virkelig stor provianteret så vi kan klare os i mindst en uge i skærgården. Vejret skulle gradvist blive lidt bedre over de kommende dage. Vinden er taget af, men stadig fra NØ.

Vi sejler ud i skærgården igen. Vejret er ikke helt så solrigt og temperaturerne er ikke helt så høje som før vejromslaget. Der er i midlertid stadigvæk lige så pragtfuld en natur. De naturhavne vi besøger er lige så vidunderlige og vandet bliver stille og roligt renere i takt med at vi kommer længere ud af den finske bugt. Men vinden hopper over i SV så det er på kryds nu.

Vi runder Hangø, der er Finlands sydligste tange. Herfra går det op i det vi på forhånd har haft de største forventninger til, Åbo skærgården. Her er flot og skærgården er enorm. I km² er den flere gange så stor som hele Stockholm skærgården.

For nogle år siden mødte vi en finne, der sagde, at hvis vi engang kom i nærheden af Åbo skulle vi gå ind der. Det er en hyggelig by, sagde han. Som sagt så gjort. Vi sejler hele den lange vej ind til Åbo, der er Finlands næst største by og hovedstad for svensk finnerne. Her taler alle folk både finsk og svensk. Byen ligger ved munden af en stor å. Å'en skærer byen over i to halv dele, der så er forbundet med ganske mange broer. Og jo her er for så vidt ganske rart.

Den gamle bydel ligger længst oppe af å'en og er i stil med det gamle københavn. Det er ikke så meget der er tilbage af den gamle bydel, men det der er, er velholdt og hyggeligt.

På å'ens sydside går store klipper stejlt direkte ned til å'en. På toppen af den højeste har de bygget et idræts center. Det virker til at være meget benyttet til både professionelle og amatør idrætsforlk samt almindelige motionister.

Det rummer et væld af forskellige trænings muligheder. Vi cykler rundt i hele området, der er ganske stort.

Ved munden af å'en ligger et stort gammelt slot/fæstning. Vi ser det kun udefra eftersom vi efterhånden har set så mange af disse gamle middelalder borge og derfor ikke vil betale entré for endnu et.

Byen rummer alt hvad man kan ønske af indkøbs muligheder og restauranter. Vi prøver en restaurant der laver alm. finsk mad. Her får vi lammeskank. Det er nu ikke noget vi vil anbefale varmt til andre. Der er et fint grønt og fiske torv.

En aften kommer der et finsk par forbi oppe på kajen og siger, at de også har en S30'er. Der er Siri og Kristoffer. Vi inviterer dem ombord og se Juni. Vi udveksler gode indretnings ideer og erfaringer med S30'erne. Det viser sig, at de også har haft de samme problemer, med at få vand ind fra ankerboksen. Kristoffer har som konsekvens af det, boret to drænhuller direkte ud fra boksen gennem fribordet. Siden har de ikke haft problemet. Jeg syntes, det er en lidt dramatisk ting at gøre. Så jeg vil prøve med andre løsninger før jeg evt griber til denne løsning.

Her i Åbo skærgården, er alle øerne bebygget med sommerhuse. Som en sejler, vi mødte sagde, det er smartere med både, de kommer og bliver en eller to dage så videre til næste sted. Sommerhusene de ligger der hele året

og blokere for at andre kan bruge stedet, også når ejeren ikke selv bruger det.

Det viser sig hurtigt at være temmelig irriterende, at det skal være så svært at finde gode nat havne. Ganske vist har man "Allemans ret" i Finland, men det vil sige at man kan lægge til mere end 50 m fra en bygning. Så derfor er der bygget på alle steder, hvor både kan gå ind til land. Et lille te hus, et bådeskur eller noget andet.

Man skal langt ud i Åbos yderskærgård før der ikke er beboet. I Sverige har de rigtig mange og store naturreservater som sejlere kan anløbe, men der er næsten ingen af dem i Åbo skærgården.

Vinden bliver ved med at stå i SV. Det begynder at bekymre mig lidt, på den måde, at hvis det fortsætter længe endnu skal vi krydse det meste af vejen hjem. Så er der langt. Derfor vælger vi, at forlade Åbo skærgården en lille uge tidligere end planlagt.

Vi går til Ålands skærgård hvor vi bl.a. genser, hvad jeg anser for paradys på jord, nemlig Rødhamn, der ligger lidt syd for Mariehamn, hovedstaden på Åland. Her er en egen ro og fred, der går lige ind i sjælen på en og vejret er altid godt her. Navnet har stedet fået pga. at klipperne er meget røde. Det ses bedst i aftenlysets varme toner. Rundt om Rødhamn ligger en hel del skibsvrag. Skibene er kommet galt af sted pga. fejlvisning på kompasset fremkaldt af meget jern i klipperne, netop her. Det er også jernet, der farver klipperne så røde.

Vi begynder at kunne mærke, at det er ved slutningen af sæsonen på disse kanter, for her ligger kun udenlandske både, der alle er på vej hjemover. Åland er det niende land vi besøger på denne rejse. Landet har autonomi i forhold til Finland på nogenlunde samme vilkår som Færøerne har i forhold til Danmark.

I Ekerø, der er Ålands vestligste by, møder vi igen flere af de udenlandske både som vi mødte i Rødhamn. Bl.a. tyske Yoldia, der er en lille 25 fods båd som huser Gert og Gabby. De har sejlet sådan nogenlunde samme tur som vi, men bare ligget en lille uges tid foran os.

Sammen med Yoldia besøger vi også den vestligste forpost på Åland, Enskær. Det er en toldstation, der bare ikke har ret meget at lave fordi der ikke kommer ret mange fra ikke Shengen lande, denne vej. Så tolderne har mere travlt med at fiske. Begge både får lov at ligge her for natten.